

Зимата триеше ли, триеше черната дъска на нощта и върху гората се сипеше тебеширен прах. Така изглеждаше през нощта, защото беше тъмно и не се виждаше добре, но когато се съмна, всички видяха, че над гората бе навалял сняг. Толкова бял, че Бялото зайче се изгуби в него и не можеше да се намери.

На помощ му се притече студът. Убоде го с една ледена игличка по нослето и зайчето си рече:

- Аха, ето го нослето ми. То е отпреди, значи аз съм зад него!

И заподскача като бяла престичка из гората. Престичка с крачета. И тия крачета пишеха по снега със скокливи букви: „Ех, че весела зима!“

Петя Караколева

1. Зайчето се изгубва, защото:

2. Зайчето разбира къде се намира:

3. Студът убожда зайчето с ледена игла:

4. Какво чувства зайчето отначало, после и накрая? Номерирай по ред.

☐	за да го събуди
☐	за да го разболее
☐	за да му покаже къде е

☐	радост
☐	страх
☐	изненада

5. Вярно ли е според текста, че:

факти	да	не
Зимата рисува на черната дъска през нощта.		
Бялата престичка пише скокливи букви с крачета.		
Зайчето е написало „Тук имаше вълк“.		
От студа зайчето настива.		